

— Нѣма, нѣма нищо, мое пиленце. Ти си се уплашилъ и затова ти се видѣло, че има тамъ таласѣмъ. Ето на, азъ нищо не сѣмъ виждала до сега, но и никога не сѣмъ искала да слушамъ за таласѣми. И ти недѣй слуша, или ако слушашъ — недѣй вѣрва и ще видишъ, че ще станешъ юнакъ.

— Има, бе мамо! Право казва баба Дена. Има и азъ го убихъ. Ето на сабличката, съ която го заклахъ, и Стоянчо издигна сабличката си да я види майка му.

— Хайде, лѣгни си, каза майка му, като му пустна ржичката и се навѣде пакъ надъ книгата.

— Азъ го убихъ, бе мамо, продължаваше да вика Стоянчо, но майка му го не слушаше вече.

Идущата нощъ ще го разведа на всѣкждѣ изъ двора и ще го убедя, че нѣма нищо, си мислѣше тя.

Послѣ стана и почна да се приготвя за спане.

— Стоянчо не искаше да си лѣгне. Той всячески се стараяше да убѣди майка си, че е убилъ таласѣма, за когото му разправяла баба му Дена.

— Азъ го убихъ, казваше той нажалено, но майка му спѣше вече.

VIII.

Стоянчо си лѣгна.

Като видѣ, че всѣкакви по-нататѣшни усилия, ще бждатъ на пусто. Стоянчо си лѣгна. Лѣгна, но така развълнуванъ, така недоволенъ, както никога не е бивалъ.

Това бѣше тежко наказание за него, но той го понесе юнашки, той не плака.

Послѣ малко, Стоянчо заспа и изпустна сабличката, съ която бѣше заспалъ.

Тя падна на потона и майка му се събуди отъ шумътъ ѝ.